

KRABBAMEIN

EG VIL ELSKA LØTUNA

– Tað ringasta var at fortelja børnunum, at mamma hevði fingið krabbamein. Tey høvdu jú mist pápan stutt frammanundan. Men eg eri ikki ein diagnosa, eg eri eitt menniskja. Og eg vildi stríðast fyri at liva, sigur 51 ára gamla Sædis Eilifsdóttir um sín bardaga móti krabbameini

Jón Brian Hvidtfeldt

Tað er týsdagur 8. juli, og Sædis Eilifsdóttir bíðar. Hon hevur verið til PET-scanning á Ríkissjúkrahúsinum og bíðar eftir svarinum. Løtan tykist óendaliga drúgv.

– Tað var sera ringt at bíða. Men hesar minuttirnar gjørdi eg upp við meg sjálva, at skuldi eg hava eina viðgerð afturat, so var tað okay. Eg var til reiðar at taka eitt tørn afturat.

Sædis Eilifsdóttir greiðir frá, at drúgva kemoviðgerðin var ikki hennara figgindi, men hennara vinur í bardaganum móti sjúkuni. Tað er soleiðis, hon hevur valt at síggja veruleikan.

– Eg trúi ikki mínum egnu oyrum, tá eg so fekk svarið. Segði hon tað? Segði hon veruliga tað?

– Jú mamma, hon segði tað, ljóðaði svarið frá dóttirini, ið var komin við inn á Ríkissjúkrahúsið at taka ímóti svarinum frá læknanum.

Einki er eftir av sjúkuni. Krabbameinsraktu kyknurnar eru vekk.

Sædis Eilifsdóttir smílist, meðan hon greiðir frá. Hon er frísk. Kann seta eitt punktum fyri farna árið, ið enn einaferð kollveldi hugnaliga heimið í nýggja býlinginum ovarlaga í Syðrugøtu.



Mynd: Privat

Sjálvsama vakri urtagarðurin stendur í fagraða blóma og setir ein nærum ævintýrkendan dām yvir húsini.

– Urtagarðurin hevur verið terapi fyri meg. Eg havi tosað nógv við blómurnar, sigur Sædis flennandi, áðrenn álvarin merkist aftur í røddini:

– Tað er Páll fyri at takka. Hann byrjaði alt hetta við urtagarðinum.

Boðini

Sædis Eilifsdóttir hevði havt ilt í búkinum í einar tvær til tríggjar vikur, tá hon í fjør-

summar fór til læknan.

– Eg minnst, at eg var eitt sindur streng við læknan, bað hann kanna meg ordiliga, tí eg var jú einsamællur forsyrgjari. Seinni havi eg ofta hugsað um, hví eg reageraði soleiðis, greiðir Sædis frá.

Kommunulæknin tók hana uppá orðið, og síðani gingu aftur tvær til tríggjar vikur, áðrenn Sædis fekk boð frá Landssjúkrahúsinum um at koma til kanningar.

– Tá var pínin í búkinum burtur, og eg ætlaði tí at avlýsa. Men døturnar søgdu

at eg skuldi fara. Gud viti, hvat hevði hent, um eg slapp at ráða og tí hevði avlýst.

6. september í fjør fekk Sædis Eilifsdóttir boðini. Kanningin á Landssjúkrahúsinum staðfesti krabbamein í búkholumi.

– Sama dag ringdi beiggi mín fyri at fortelja, at nú var gravsteinurin hjá Páll komin og settur upp í kirkjugarðinum. Hann spurdi, um vit ikki skuldu fara ein túr á grøvina.

Páll Jacobsen andaðist 8. februar í 2011, einans 58 ára gamal. Hann fór á sjúkrahúsið leygardag, og mánadagin eftir var hann farin. Læknarnir staðfestu, at hann var deyður av meningitis.

– Gravsteinurin er eitt hjarta. Henda dagin í kirkjugarðinum hugsaði eg, um har nú mundi fara at koma eitt hjarta afturat skjótt. Heim afturkomin fóru døturnar at kóka spaghetti og gera døgurða, óvitandi um støðuna. Og har gekk eg við mínum krabba.

Sædis Eilifsdóttir segði einki um boðini, ið hon hevði fingið. Mamman skuldi vera tann fyrsta, ið hon tosaði við.

– Tað fyrsta, ið eg hugsaði, var mamma. Eg bleiv bráðliga lítill aftur, og hugsaði at eg mátti siga tað við mammu, sum jú er ein eldri kona. Mamma stóð úti í urta-



garðinum hjá sær, tá eg kom. Eg gloymi ongantíð hennara reaktión. Hon stóð har púra rólig og segði við meg, at hatta klárar tú, Sædis. Eg hevði ikki væntað hasa reaktiónina. Men tá byrjaði mín kampur. Eg skuldi klára tað.

Sædis Eilifsdóttir steðgar á eitt bil.

– Ein mamma hevur stór-an týdning. Tá mamma sigur, at eg klári tað, so klári eg tað. Eg bað mammu biðja fyri mær. Hugsaði, at mammusa bønir heilt víst vóru skjótari hoyrðar enn mínar. Tað kendist, sum bønin var tað einasta, ið eg hevði at halda meg til.

Mamman sendi Sædis víðari. Bað hana fara yvir til

systir sína at fortelja, hvat læknarnir høvdu sagt. Hon so gjørdi.

Tað gingu tó fleiri dagar, áðrenn Sædis fortaldi børnunum um sjúkuna.

– Eg var bangin. Visti ikki, hvussu eg skuldi siga tað. Eg sat við somu kenslu, sum tá eg skuldi fortelja teimum, at pápi teirra var deyður. Eg var tóm fyri orð.

Sædis brúkti ongantíð orðið krabbamein, tá hon loksins tók seg saman at fortelja yngstu døtrunum, at hon var sjúk. Segði, at hon var blivin sjúk í búkinum.

– Eg minnst, at Elinborg spurdi meg. Mamma, hevur tú kreft? Eg ræddist orðið, og síðani hava vit bara brúkt orðið krabbamein.